

[Finansministeren.]

møder herom, og de bestemmelser, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensens parti selv har været med til at vedtage, fastlægger, at det er tjenestemandsoverenskomstene, de forhandlingsberettigede, der også forhandler på pensionisternes vegne. Det ærede medlem sagde, at jeg ikke havde villet bøje mig for hans argumenter. Når det ærede medlem siger tingene på den måde, må jeg få lov til at ripostere, at det ærede medlem har ingen argumenter. I forhold til det, jeg har fremført, til den helt igennem saglige redegørelse, jeg har givet for baggrunden for mit forslag, har det ærede medlem ingen argumenter, men kun påstande eller ønsker. Jeg synes, det er i sin orden, at det ærede medlem har visse ønsker; men det ærede medlem har ikke med et eneste ord kunnet bestride rigtigheden af den saglige holdbarhed af min argumentation.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen erklærede, at han på sit partis vegne skulle udtale sin alvorligste beklagelse af min stilling. Den kan jeg bære; det vil jeg gerne have lov til at sige. Jeg har taget et standpunkt i denne sag, og hvis jeg her skulle tage et standpunkt ud fra billige politiske propagandainteresser, så havde jeg ikke fastholdt mit standpunkt; men jeg har fastholdt mit standpunkt, fordi jeg føler, jeg står på saglig rigtig grund. Så kan det ærede medlem for min skyld udtale sin alvorligste beklagelse af min holdning, eller hvad man ellers kan lave af formuleringer, det generer mig ikke; jeg er bange for, det måske kan genere det ærede medlem.

Til det ærede medlem hr. Mogens Fog skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Det ærede medlem er en så sjælden røst på denne talerstol, så man ikke skal føle sig generet, når han en enkelt gang viser sig her. Jeg skal derfor kun sige til det ærede medlem, at hans sammenligning mellem korporative statssystemer og det, der her er præsteret, er meget søgt. Jeg var ikke klar over, at det ærede medlem var så langt fra den slags statssystemer, som han her viser sig at være, men man bliver jo overrasket ved mange lejligheder, og det er jeg altså blevet ved denne.

Jeg skal ikke gøre bemærkninger til det ærede medlems betragtninger. De bundes i det samme synspunkt, som har præget den kommunistiske ordførers betragtninger. Kan man komme til på nogensomhelst måde at genere de organisationsledere, som tager det ansvar at slutte et forlig, så gør man det. Kan man komme til at lave et sådant kaos, at en minister aldrig nogen-

sinde kan opnå en overenskomst med organisationsfolk, fordi de bliver snigløbet af deres egne folk her i rigsdagen, så gør man det. Det vil jeg gerne have lov til at sige og sige så skarpt, at det ikke kan misforstås.

For at tage det centrale punkt i denne debat og i dagspressens debat: er forholdet det, at staten mishandler sine pensionister, at vi behandler dem som anden klasses mennesker, og at vi misrøgter dem i enhver henseende? Må jeg få lov til at gøre det høje ting opmærksom på, at medens vi i 1945—46 brugte 77 mill. kr. årlig i udgifter til pensionisterne, så steg disse udgifter efter tjenestemandsoverenskomsten af 1946 således, at de i dag med de samlede beløb, staten må yde, er oppe på 130 mill. kr. Der siges, at tjenestemændene for deres vedkommende selv betaler. De ærede medlemmer kan slå op i det finanslovsforslag, der er omdelt. Deraf fremgår, at statens bruttoudgifter efter finanslovsforslaget — til disse bruttoudgifter kommer forskellige yderligere udgifter, som ikke umiddelbart er anført ved dette beløb — til pensionisterne andrager 116,5 mill. kr., og de 5 pct., tjenestemændene betaler, andrager 12 mill. kr., det vil sige, at procenten beregnet i forhold til den pensionsgivende løn ikke blot skulle være, hvad jeg nævnte i første omgang, omkring en snes, men skal ganske betydeligt højere op. Hvis den skulle dække omkostningerne, skulle den forhøjes med op mod det ni- og det tidobbelte. Dette er ikke sagt som noget angreb på tjenestemændene. Dette er ikke sagt for på nogensomhelst måde at fortælle, at staten i forhold til tjenestemændene er langt videregående selvillig end rimeligt er, men der er intet forsvareligt i, at den danske presse stiller tingene op, som den gør i øjeblikket, som om den danske pensioniststand set fra statens tjenestemænds synspunkt er misrøgtet og forfulgt, og at staten for sit vedkommende på grund af de store omkostninger må nøjes med at yde, hvad den yder til andre, der ikke har været i statsansættelse på noget tidspunkt af deres liv.

Hvad betaler vi de enkelte pensionister? En tjenestemand, der er i 16. lønningsklasse, har en løn på højeste løntrin på 6 432 kr., hans pension er 5 112 kr. En tjenestemand i 14. lønningsklasse, under samme vilkår, har en løn på 6 859 kr., og han har en pension på 5 427 kr. En assistent i etaterne har 8 161 kr. i løn, og han har 6 183 kr. i pension. En overassistent har 9 549 kr. i løn og har 7 002 kr. i pension. En fuldmægtig har 10 518 kr. i løn og har 7 992 kr., altså